

L. LICHTVELD

dikwijls enkel aan een paar toevallige omstandigheden dankt. En zo wordt het blijvende dan van 't voorbijgaande onderscheiden.

Het goede beeldhouwwerk wil blijvend zijn. Vandaar de steen. Vandaar de oplossing der paradox: dat een zo vluchtige levensfase als die van het kind en zijn bij uitstek dynamisch wezen, voorgoed en statisch vastgelegd wordt in het stenen kinderkopje.

¹ Volgens het oordeel van de Redactie voor Beeldende Kunst van dit tijdschrift is niet het „stoffelijke”, maar het ruimtelijke het primaire van de beeldhouwkunst. Op dien grond kan zij het hier bedoelde, essentiële verschil met hetgeen de auteur in den aanvang schrijft en dat haar volle instemming heeft, niet erkennen. Zij zou ook niet, zooals de schrijver verderop doet, willen spreken van verstoffelijkten vorm, doch van verstoffelijkte ruimte. Stellig is, wanneer men de beeldhouwkunst als van eenzelfde orde en in eenzelfde verhouding tot de stof als de andere hier besproken kunsten, muziek, poëzie, schilderkunst etc., wil zien, een abstracte beeldhouwkunst denkbaar, en ook mogelijk gebleken (Archipenko, Brancussi, Csaky, Van Tongerloo). In andere functie noemen wij haar bouwkunst.